

vældet var han, og saa mange Spørgsmaal tumlede der rundt i hans Hoved. Endelig fattede de sig, saa de kunde begynde at spørge og svare i ordnede Sætninger.

„Hvorfor jeg ikke skrev det til dig, at jeg kom?“ sagde Jakobe, da de var kommen til Sæde ved Siden af hinanden paa en Træsofa mellem Vinduerne, hvor de sad med hinanden i Haanden og endnu hvert Øjeblik brød af i Talen for at kysses. „Nej, det kunde jeg ikke, min Ven! Husk paa, jeg vidste jo indtil det sidste slet ikke, hvordan det skulde gaa. Jeg havde ganske vist længe haft Planen i mine Tanker; jeg følte, at jeg maatte herved, inden du rejste endnu længere bort, . . . jeg syntes, du var bleven helt borte for mig denne lange Vinter; du skrev jo saa lidt om dig selv; jeg vidste virkelig tilsidst ikke, hvad jeg skulde tro om dig, Per! . . . Saa sagde jeg forleden til Fader og Moder, at jeg vilde tage ned og besøge Klara Hertz i Breslau; du veed, jeg har en Ungdomsveninde der. Det fandt de nu ganske naturligt; men alligevel turde jeg ikke skrive til dig derom . . . Jeg havde ligesom ikke Mod til det; der kunde jo endnu komme de hundrede Ting i Vejen, og — tænk dig min Skræk! — lige i sidste Øjeblik finder Ivan paa, at han vil gøre mig Følgeskab. Det fik jeg dog forpurret. Og nu har du mig her!“

Per havde under hendes Fortælling et Par Gange slaaet Øjnene ned. Han kendte hendes store Sandhedskærlighed og forstod (hvad ogsaa noget vist tungt i hendes Tone ufrivilligt røbede) at det havde kostet hende en Del Overvindelse at indvikle sig i saa megen Usandhed overfor Forældre og Søsken. Og alt dette havde hun ofret, al denne Angst havde hun udstaaet, saa mange Farer og